यदिदं निर्गतं तस्यास्तप्तजाम्बूनदप्रभं ।
काञ्चनं धरणीं प्राप्तं हिरण्यमभवत् तदा ॥ १९ ॥
ताम्रं कार्ष्णायसं चापि तेदण्यादेवाभ्यजायत ।
मलं तस्याभवत् तत्र त्रपु सीसकमेव च ॥ २० ॥
निःक्षिप्तमात्रे गर्भे तु तेजोभिरभिरञ्जितं ।
सर्वं पर्वतसंनद्धं सौवर्णमभवद्वनं ॥ २१ ॥
जातरूपमिति ख्यातं तदा प्रभृति राघव ।
सौवर्णं प्रादुरभवद्वह्नितेजोभवं शुचि ॥ २२ ॥
तं कुमारं ततो जातं दृष्ट्वा सेन्द्रा मरुद्गणाः ।
क्षीरसंभावनार्थाय कृत्तिकाः संन्ययोजयन् ॥ २३ ॥
ताः क्षीरं जातमात्रस्य कृत्वा समयमुत्तमं ।
ददुः पुत्रोऽयमस्माकं सर्वासामिति निश्चिताः ॥ २४ ॥
ततस्तु देवताः सर्वाः कार्तिकेय इति ब्रुवन् ।
पुत्रस्त्रैलोक्यविख्यातो भविष्यति न संशयः ॥ २५ ॥
तेषां तद्वचनं श्रुत्वा स्कन्नं गर्भपरिश्रवे ।
स्नापयन् परया लक्ष्म्या दीप्यमानं यथानलं ॥ २६ ॥
स्कन्द इत्यब्रुवन् देवाः स्कन्नं गर्भपरिश्रवे ।
कार्तिकेयं महाबाहुं काकुत्स्थ ज्वलनोपमं ॥ २७ ॥
प्रादुर्भूतं ततः क्षीरं कृत्तिकानामनुत्तमं ।
षण्णां षडाननो भूत्वा जग्राह स्तनजं पयः ॥ २८ ॥

Digitized by Google